

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny ja.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh či khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Klě Bóh poda,
Wokřew ćel
F.

— Sserbske njeđzelske łopjeno. —

Wudawa so kóždy šobotu w Šmolerjez knihcizšczerńi w Budyšćinje a je tam ja šchtwórtlětnu pšchedplatu 40 pj. dostacž.

24. njeđzela po šwjatej Trojizy.

Sap. štutli 28, 16—31.

Dženša šlyšchimy kónz japoschtolškich štutkow. Wot Božeho spěcža su naš pšchewodžale. Dženša nam kónz powjeda: Pawoł cžehnje jaty do Roma; šrudne to wobšamkńenje. Ale w Božim kralestwje njejsu wobšoby, ale wěž najwážnišče. Čłowjetojo so minu, ale šnajšowe šłowo wostanje wěcžnje. Póšłow ewangelia móža šwjacacž, ewangelion šam je šwobodny. „Bjes šakajanja“ je pošlednje šłowo japoschtolškich štutkow. To klinežni kaž šlubjenje. A wono je so dopjelniło. Wty wješelimy so wěrnosće:

Ewangelion je šwobodny!

1. Dokelž čžychu židži jemu wobaracž, pšchinješe jón Pawoł do Roma;
2. dokelž čžyšče bamž jón šwjacacž, wušwobodži jón Luther wot Roma.

1. Šhto čže Pawoł w Romje a cžehodla je wón jaty? Wón to šam wupraji w šht. 17—20 židow dla. Židži w Jerusaleme čžychu wulkeho japoschtola wotštronicz, kaž běchu Jesuša šameho pšchescžehali. Šswoje dla by Pawoł hotowy był wumrjecž, ale ewangelia dla, so by wón šwobodny wostał, je so na kžěžora powołał. So by jeho wušud dostał, bu do Roma pošłany. Ale tež tudy, kaž wšchudžom na šwójich mišionskich pucžowanjach, wobrocži so najprjedy na židow a jim šwoju wěž pšchednješe. Na postajenym dnju jim ewangelion pšchipowjeda.

Šht. 23. Wuspěch bě tón; někotři wěrjachu, někotři pak njewěrjachu. Šht. 24. Jato pak jich Pawoł na staru štwjerdženosć Šraela dopomni, woni woteńdžechu. Šht. 25—27. A Pawoł wobrocži so k póhanam. Šrudny je to wobraš židowskeho luda. Něhdy škoržachu profetojo (šht. 27), potom žarowasche Jesuž: „Jerusalem, Jerusalem“ (Luk. 13, 34); nětko je tež Pawoł ke kónzej je šwójimi pošpytami, tón lud dobyčž. Šsłowo wo kščižu je jim pohórschenje; woni hidža Šbóžnika šwěta a pytaja jeho ewangelion podcžišcžecž a šwjacacž. Dokelž pak dyrbi šwobodny byčž, pšchinješe jón Pawoł do Roma. Póhanške město bu město jeho štutkowanja. Póhanška wyschnosć da jemu tu šwobodnosć přědowacž, kiž jemu jeho lud šapowjedži. A wón se žohnowanjom štutkuje we wulkim hłownym měšcze. Šht. 30, 31.

2. W Romje ewangelion domišnu namała. Pšchi wšchěch pšchescžehanjach wosta dobyčžet. Škžěžorške hrody rozpadžechu, ale zyrkwje, i kščižom pšchene, nastachu. Duž poštaže w lěhwje šamym njepšchecžel. Romški biškop šćini so bamž. Wón bu šam knješ nad zyrkwju a čžyšče tež we šwětnych kralestwach i knješom byčž. Dokelž pak tajke žadanje i ewangelion pšchescžene njeběšče, bu ewangelion šwjacany a šputany. Něhdy běšče Pawoł šwjacany, ale ewangelion šwobodny; nětko běšče bamž šwobodny knješet, ale ewangelion šwjacany. Biblija so šakaja: Po tyšazach buchu biblije na bamžowu pšchikajnju w Romje spalene. Pšchistup ke Šhryštušej so šakacži: na to měštno štupi šluženje šwjatym a relikwijam. Ššwobodna

hnada so wotšankny: wotpušt na jeje městno stupi. Kajke to pscheměnenje! Duž póšła Bóh wušwobodźerja: Luthera. Wóndy bě jeho narodny džen. Kaž Pawol židow, chyzske Luther najprjedy bamža pschewědźic a wobrocźic. Wón cžehnjeshke sam do Roma. Město wobladašchi, padže na semju a sawola: Budž postrowjeny, ty šwjaty Romje! Wón khodžeshke psche wšchě zyrkwje a kapalki, ale cžim dale pschindže, cžim bóle šo džiwašche a sastróži. Wón póšna, kajka je w Romje bjesbóžnosć a njewěra. Wón šo wróczi a běšche šo pschewědźit: Jeli šo dyrbi ewangelion šašo šwobodny byč, dyrbi přecž wot bamža, wot Roma. To wón pschpowjedashke we šlowje a pišmje. Wón da ludej bibliju do rukow, šo by šam ewangelion cžitacž mohł. Duž pschindže nowe nalěcžo: šwobodnosć ša ewangelion. Wo Lutheru placzi, šchož wo Pawole šcht. 31. Ššes njeho je ewangelion šašo šwobodny.

My mamy šwobodny ewangelion, dofelž šmy přecž wot Roma. Dženka po Lutherowym narodnym dnju chzemy šo teho wješelicž, ale tež šlubicž, šo chzemy džeržecž, šchož mamy. Pawol je našch pschiklad. Šwobodny ewangelion we wutrobje, je wón jaty. Čzeji jaty? Ržežorowy? Tak šo njemjenuje, ale štajnje jaty Ržrystušowy Jesušowy (Čf. 3, 1). Tak chzemy tež my byč. Šwobodna našcha wěra, našche šwědomnje, šwobodny ewangelion, přecž wot Roma, žadny bamž šrijedž Boha a našchich dušchow. Ale we šwědomnju šmy šwjafani na Jesom Ržrysta, našcheho jenicžkeho Rnjesa. Tak šmy prawje šwobodni. We wopomnjecžu Pawola w Romje špěwamy:

Dušcha š dušchu šjednocžena
Měr w Bosy pytaju.
Šamjen.

Rnjesej

seminarštemu wyschšchemu wučerzej na wotpocžinku

K. A. Fiedlerjeje

šlawnemu šerbsštemu wótcžinzej a drohemu pschecželej š najwyschšchim pocžesčowanjom
a w džakownej lubošči

k 80lětnym narodninam

džen 15. novembra 1915

pošwjecžene.

Lět wóšombžesčacž? — je woprawdže wěrne,
Ty cžesčeny a drohi pschecželo,
Šo Tvoje žohnowane žiwjenje a šwěrne
Še telko dnjom a pucžow ličiko?
Mašch telko lět? — a tola nješky stary,
Ně, mloda wosta Tvoja wutroba!
Tež to kaž mnohe druge krašne dary
Čzi spožči Boža šchčedra dobrota.

D kajke dary Dušha! Lubošč, šwěru,
Móž, žohnowanje, měr a ponižnosć
Bóh Tebi wudželesche š wulkej měru
A dušche bohatsšwa a płodom došč!
Ty luby špěwarjo we šerbskim haju,
Ty dželacžerjo Božej' winizy,
Ty rjekto rycžerški we šerbskim kraju,
Ty wobžer, wučer šerbskej' mlodžiny!

Šlej! wšchizy dženska š šwatkow š Tebi džemy,
Čze postrowjejo a Čze žohnujo;
Budž wěšty: Šorzo Tebe lubujemy,
Ty našchoh' šwjatoh' šluba towašcho!
Ša wšchitko, šchož šy njespróžniwoje dželak,
Ty woporniwa šwěrna wutroba,
Šchož šhróble wojowak šy, šlódžy špěwak,
Budž Tebi krašna cžafna — wěcžna mšda!

Ššlyšch našche šlubjenje, Ty lubowany,
Na Tvojim žohnowanym šwjedženju —
A njech je wješele a dar Čzi rjany —
Kaž Ty šmy šwěrnj našchom' Šserbowštwu!
Kaž Ty ša rěč a narod wojujemy,
Kaž Ty wot Boha harfu, grat a brón
My wšacž a wješč we šwjatej šwěrije chzemy,
Dónž nješlónčzi šo šemškich pucžow dlón!

Dženš Tebe Bohu Rnjesej porucžamy
Še šwěrnym pschecžom, nutrnej modlitwu;
Dženš š Tobu woczi š horam pošbēhamy,
Wot kotrychž wuprošhmy pomož wšchu.
Tón, kiž hacž dotal š wulkej Božej hnadu
Še wobsbožowak Tvoju šemštu cžer,
Wobž dale Čze se šwojej šbóžnej radu
Tu hišcže dolho! Daj Čzi wěcžny měr!

Šan Waktar.

K sbožopšeczu k wóšomdžebatnym narodninam

šo w człowstym žiwjenju porědko sskladnosć posćicza. Šchtóž tele lěto dozpije, móže Bohu sa jara wulku hnadu džatowny być. Dale hnada je šo

Knjesej

feminarstemu wšychšchemu wučerjej na wotpocžintu

R. A. Fiedlerjej

tudy

wot lubeho Boha mišosćiwje spožčika. Sutsje, pónđzeli 15. novembra, šwjeczi našch po wšchem šerbškim kraju derje snaty a lubowany knjes Fiedler w czichej štwicžy, ale bohuzel na šhorokožu, šwój wóšomdžebatny narodny džek. Wy jeho tež, lubi čžitarjo, s najmjenšcha po mjenje snajecze, pschetož hač dotal šče jeho mjeno na kónzu „P o m h a j B ó h“ nadeschli. Knjes Fiedler je šoburedaktor tuteho šopjena. „Pomhaj Bóh“ lětko, kaž na čžole přenjeje strony widžicze, šwój 25lětny jubilej šwjeczi. Tak došlo je tež tutón knjes šoburedaktor na šhotowjenju šopjena džekal. Wšchě šwoje duchowne mozy, bohate na šhonjenja a hłuboke nabožne myšle je wón temule šopjenu pošwjecził. Ščedko hdy je wudacze noweho čžička rošpominat, šo njeby w dušchi truny šwojeje haršy hłokowat š saspěwanju rjaneho, hnuzajeho šhěrlušcha. A hdy by do haršy pschimnył, dha bychu bohajošć, lubošć a dowěra te tš truny byle, kiž bychu š njeje najrjenišcho kličžake. Š tajtemu špěwanju je wón wot Boha wošebje wobdarjenty, a š tuthym darom je, hžžekuli šo „P o m h a j B ó h“ čžita, pytaže wutrobny natwarjał, šrudne trošchtował, šhabłaze pošhlujował.

Knjes Fiedler je jara wjele a čžaj žiwjenja sa šwój šerbški lud, kiž horzo lubuje a na modlazej wutrobje nošy, škutlowat. Mžžno njeje, jeho wobšchěrnu džekawošć tu dokladnje wopišacž, a to njeby tež po jeho ponižnej myšli bylo. Ša wšchitke jeho škutlowanje, wošebje paš sa wšchu prózu, šotruž je na šhotowjenje a wudacze » š w o j e h o « „P o m h a j B ó h“ nałožował, jemu na tuthym měštnje pschitwołamy:

Měj, luby wótežinški špěwarjo a džekaczerjo w Božim kraleštwje, našch najwutrobnišchi džak! Bóh luby Knjes mytuj Čži Tvoju šwěru š bohatej hnadu najprjódny na čžele, šo by bóršy šažo štanjšchi sa pjero a haršu pschimacž, a potom na dušchi, šo by š wješelej nadžiju hiščeže mnohim lětam napšhecžo hladacž mohł! Šón Knjes požohnuj Šwój wulhod je štareho a Šwój šastup do noweho lěta! Šaj: P o m h a j B ó h Šebi na dališche! J. K.

Šetkanje Bože we wulkej wójnje.

(Šokracžowanje.)

We wohenju.

Wěchmy šo šabudžili a štejachmy na jene dobo, jako ranje šwitafche, pschi kromje lěka, jeno malo krocžel psched nješpšhecželškim štražemi. Šulki na naš lětachu. Mny šo na šemju čžičnychmy, šebi hiščeže junčroč do woczow pohladachmy a šebi božemje prajachmy. Na wučeknjenje šebi myšlicž njemžachmy. Duž ni šłowa 121. psalma do myšlow pschińdžechu: „Šlaj, tón wajchtaš šraelški nješpi ani njedrěma.“ A šlaj: tón luby Šótž w njebjekach naš šabnył njeje, wón poška mku na šemju a pod jeje wulhowom šo nam poradži, wobšchumjeni wot šulcow Šurkofow, čžeknyčž a š šwojemu regimentej dóńčž.

(Š lista študowazeho.)

* * *

Ššny wódžerja regimenta dostali, ša šotrehož šo Bohu došć džatowacž njemžu. Šo rěčži, šotruž š nam wurěčža pschi wučeknjenje do Šranžowškeje, wón hiščeže praji: „Mó, moji lubi,

nětko čžu wam hiščeže moje štejniščežo wujafniež. Šuton čžžki čžaj je poškanje Bože a šjes dowěrjenja š Bohu hotowi njebudžemny. Štaježe šwoju wěž žyle na njeho a modlče šo! Šodlenje š temu najwšychšchemu dawa móž a šhlnošć. Šdy bych ja regiment šhutnych modlerjow šady šebje měl, potom bych wěšty był, šo dyrbimny dohčž.“ Šot teje rěčže šmy někotry wichor pschětrali. Š nozy wot njedžele š pónđželi mējachmy nožne wojo- wanje; duž pschińdžechmy do čžžkeho štejniščeža, wot ššoch šokow mējachmy ššelbowe a mašchinske ššelenje wutracž. Šulki lětachu kaž šněh w šmje a wjele jich šhubichmy. Šriedny hač ja do wojo- wanja džech, w šwojej šštwje mojih 4 wódžerjow čžahow šhroma- džich a šym teho Šnjese sa našch čžžki pučž wo hnadu pošhl a wón je naš 5 modlerjow šažo ššrowych a čžičnych won wuwjedł. Šchtó to njecha do wužšychenja modlitwy wěricž, dyrbi ššepny byčž.

* * *

28. oktobra 1914.

Šawčžeratošchim doštachmy wohnjowu ššchženizu... Ššedžachmy hač do nozy w ššajnym woczakanju šmjercze a šamo ššari wojazy, kiž mējachu hižom 3 mējazy wójny šady šo, praja, šo běšche to jedny najžakofnišchich dnjow. Š najššyšškim w- šomiknjenje dyrri granata pošla naš a 4 muži mori, mješ nimi 3 towaššchow, kiž běchu šo mny wuwučženi, a 4 čžžko ššani. Šole „šmjercž woponi“ naš druhich temu žiwemu Bohu tak čžujomnje napšhecžo ššaji, šo mny š šnješenju teje žakofneje ži- wjenškeje myš jeho žylu móž a bójški mēr doštachmy... Mny nutrenje ššewachmy 88. a 91. psalm, šo poštu ššroblošć šažo na- mašachmy a w ššutym dowěrjenju, šo njemžemny ššubje hač do Božeho ššina padnyčž, ššmērom šwój dónt woczachmy... Šuby towaššch, kiž běšche pošla naš š čžžkej ranu w ššornjej nošy ššroble a šjes žakofšenja žyle pošokdnje wutracž, mješšche hiščeže tu móž dušche, ša ššžerženje žiwjenja druhich towaššchow poššyčž.

(R. Š.)

* * *

Šdyž šym padnył, doštanjecze wy wot ššompagnije w bližšich čžajny pošwiesčž. Duž njecžinčže šebi njetrjebawšchi ššarošče, ale wašche ššarošče čžičinčže na Boha, pschetož wón šo ša waš ššara. Ššodpjeraježe naš š modlenjom, to wjazny pošma hačž žakofšenje, pschetož: „Šy ničžo je ššarošču wot Boha njemwšmjesh, wšcho š wulkej wješeloščju psches proštwu doštanješch.“ Ššadžijomnje šo našch žylu wótžny kraj šažo še ššutnemu modlenju ššraba. Šak rěka pschi wuhojenju jichtneho? Šako Šesuf jeho wěru widžeshche, praji wón š temu ššoremu: Ššani a ššodž. Šak ššej tež na wěre praji wón š temu ššoremu: „Ššani a ššodž!“ Šak ššej tež na wěre druhich.

* * *

(Ššchichodnje dale.)

Kak je Bohušlaw š Dubowina Boha ššošnal.

Ššowjedancžto wot Ššryštofa Ššmida.

Ššchekožik Š. Šul.

(3. poššacžowanje.)

4. ššaw.

Ššubježniška ššowanla.

Ššyganla, ššare wohidne žšonšto š wuhłočžornymi wložami a žšoktobrunym woblicžom, bē džěčžo ššradnyla. Ššale žšonška čžaha- šche poš kraju, šo by lošškowērnyym ššupym ludžom wěšchčžika a jich pschi tym ššebala a wobššradnyla. Ššak bē tež do ššrodu pschi- ščhla a tu wšchitko derje wučžušchlika. Šš najššaršchim še ššom- njenyh ššeržow bēšche pschesjene; a mješ tym šo čži psches ššwoju džiwju hudžbu wšchčž wobššlerjow ššrodu do delnjeje ššowy ššwa- bichu, ššalēše žšyganla š mašymy dūrčžkami w ššahrodnej muri, ššotrež

bě sahrodny hólz i njerodnosće wotčinjene wostajik, do sahrody a po samotnym sthodyku horje runje do džěščowje stwy, wsa džěczo a sčtož móžesche hewał i chwatkóm sšrabacz, a cžekny psches sahrodu rucze do bliskeho lěša.

Tu šo i džěščom w husčzinje sthowa; w cžmowej nozy nješe-sche je dale. Džěšche po samotnych a njesnatych puczach a schčežkach. Š zyrobu bě šo derje dosč wobstaraka. Wo dnjo sthomasche šo w hustych kerkach abo w žicze. Tak puczomasche wjele mil daloko hacž do horow. Tu běšche hluboko w semi wulka schšalbina i wjele sthodomami, kotrež šo daloko a schčerofo do horow nutsčehujechu, i džěla hižom šapadane, dokelž běchu dawno w něhdyschich cžapach wurhte, hdyž šo tu wšchelaka ruda, šlěbro, škoto a druge njerosty (metale) pytachu. Nutsčhód bě psches rošpadane ščakny a šarosčzene cžernje tak derje šahowanj, šo jón ničtó lohžy namakacz njemóžesche. Šdyž bě žyganka dolho dosč mjes kamjenjemi a cžernjowymi kerkami lěška, pschindže k želesnym durjam, wot kotrychž mějesche klucž pschi šebi. Durje wotšamtnywschi džěšche psches dolhi sthód a pschindže na pošledku do wulkeje, žyle do kamjenja wurubaneje prošdnjenžy.

Tu běšche wobhdjenje rubježnikow, hdyž šo psched šprawnej ruku šwětnych šudnikow sthowachu. Tu ležesche we wulcich, cžěčkich schčinjach rubjene bohatstwo — wjele kražnych draštom a droheje nadoby, šlěbro a škoto, drohe kamjenje a parle. Rubježnizy, štrachni mužojo se šurowymi woblicžemi a šarosčzenymi brodami, šedžachu runje hromadže, hdyž žyganka i džěščom pschindže; kurjachu, pijachu a hrajachu. Mějachu pak wulku wješekosč, šhoniwschi, šo je to džěczo mlody hrabja Bohušław i Dubowina, a njemóžachu žygentu dosč wutšwalicž. Šižom dawno běchu šebi žadali, tajke džěczo wožebnych štarščich we šwojej mozy měč. „Ty šy derje pobyla, štara baba!“ rjekny najštaršči mjes rubježnikami. „Nětko je wšcho dobre. Budže-li něhdny něčtó i naš došahnjenu, trjeba jenož hrošncž, šo my druhy, šhoniwschi, šo je šo našchemu towarščej něčtó ške štačo, tuto džěczo na žadlawe waschnje ščonžujemy. Tak budža i nim wěšče šahodnišcho šahhadžecž, šnadž jeho puščeža!“ Rubježnik na to žyganžy, kotraž jim warjesche a hospodarštwowje wjedžesche, pschoporucži, šo ma šo derje ša to džěczo štaracz, šo by jim wěšče pschi žiwjenju wostake.

W teje šatraschnej džěrje mjes tak žadlawymi ludžimi pschindže nětk lubošne hólčzatko k rošomej a pocža powjedacz, Wšchě jeho dopomnjecze na přenje džěczaze dny šo šhubi. Wono ničo wjazh wo ščonžy, měžazu a žykej rjanej semi Božej njewjedžesche; pschetož do tuteho wobhdjenja njepadny ani pruha šwětkeho dnja. Šenož lampa, kiž šo wo dnjo a w nozy šwěčesche, wšasche šrijedž cžemneje, šasojteje schšalbiny, a wobšwětkesche se šwojim hubjenym cžerwjonym mišchorjenjom hrube ščěnty. Na jědži njepobrachomasche. Rubježnizy pschinoschowachu šhlěb, mjašo a druge warjenja, najbóle tajke jědže, kotrež dolho trajachu, a tež wina dosč. Wulki šud wody w kucze, kotryž dhyrbjachu po cžapšy i nowa napjelncž, mějachu we šwojim hospodarštwowje měšto študnje. Dokelž pak bě daloko po wodu sthodyč, lutomasche ju žyganka jara a pschilajomasche mašemu hólzej kucze, šo by honaczil pschězhy derje šawjertnyk. Móžne lěwo mějachu rubježnizy na šłanju se šyčžinow, kotrež pak bě i kražnymi plachtami wodžete.

Žyganka njedasche hólčezej na nižim nusu cžerpicz; dawasche jemu jědže a picža nadošč, ale njerošwucžomasche jeho wo nižim, ani najmjehšchim dobrym. Džěczo njenawutny cžitacz ani pišacz, a nješlyšesche i horta tyčle šlych ludži ženje žane šłowo wo Bohu. Šenož jedyn mjes rubježnikami, mlodženz a šyn šprawneju štaršcheju, kotrehož pak bě nakšilnosč k hračzu šem k temule žadlawemu žiwjenju šawjedla, powjedasche radny i hólčezom a pschinjese jemu, hdyžkuli domoj pschindže, něčtó k hraštanju šobu.

Dawasche jemu wšchelake rjenje i drjewa wuršane a rjenje pobarbene wěžy, tež molowanu wowčerjnu i wjele wozami i wowčerjom a se pšom, molowanu sahrodu se wšchelakimi schtomami, na kotrychž žokty a cžerwjeny šad wšasche, tež mašy schpihel, a druge tajke wěžy, i kotrymiž šebi džěczi cžap pschecžinja. Něhdny kupi jemu malu pschčezakku a nawucži jeho na nju pišacz; drugi krocž pschinjese jemu šašo džěłane kwětki, a wucžesche jeho, tak móže šebi šam kopjeschka i papjerhy rěšacz, je štyšacz a se wšchelakimi barbami wobarbicž. Na tajke waschnje miny šo hólčezej někotražkuli hodžina. Tola najlubšche mjeje wšchěm, schtož mějesche k hraštanju, bě jemu mašy wobras jeho macžerje, kotryž bě žyganka i hrodu šobu wšaka. Wón bě pschekrašnje rjanj, lubošnje mlowanj, do škota a do droheho hladkowaneho kamjenja šahadženy a šoko wokoło i diamantami wobšadžany. Žyganka dasche jemu šonšamj jenož druhdny, a to na krotki cžap, hdyž bě runje mjenje šócžata.

Młody rubježnik špodžiwasche šo husto nad tutym wobrasom, na šwoju macž šebi pschi tym pomyšlejo, a někotru ščadžnu šyly i woczow šebi wutřewajo. „Wšohe džěczo“, džesche wón šam pschi šebi, „to bě tola šurowosč, tebe tajkeje macžeri i rukow wutorhncž. Š tak žyle hinał by šo ty pola njeje mělo, hacž tu w teje šatraschnej džěrje! Š twoja dobra macžer, tak budže ta psche tebe placz! Šdy bych tebe šašo do jeje rukow pschepodacz mohł — tak radny čyž to ščžinicz. Šle ja šam šym tu jačo jaty. Štokrocž bych hižom cžeknyk, hdy bychu mi moji towarščojo wjazh doměřili a mje i woczow puščežili!“

Wón mějesche i hólčezom wšchelake rošmošwjenja, powjedasche jemu něščoškuli, schtož bě mašemu pachokkej k wješelu, a schtož tež jeho rošom šbudžomasche. Tola wo Bohu a wěčnosčzi njemědžesche i nim ničo rěčecž, to cži druhy rubježnizy njecžerpjachu, dokelž šo wšcheho šdalowachu, schtož by jich šwědomnje wobudžiko. (Pschichodnje dale.)

Wšchelake i bliska a i daloka.

* **Sermschna njedžela** běšche ša Michalštu wošadu w Budyščinje wazny džer. Šnjes wšchšchi wucžer šantor Šapler štupi na wotpoczink a šnjes žyrtwinj wucžer Šollak, hacž dotal w Šaleschczach, nastupi šastožništwo šantora a organisty pschi Michalškej žyrtwi. 30. oktobra běšche šnjes šarac Šada w pschitomnosčzi šnjesa wšchšcheho šchulšeho radžicžela Šacha w šchuli šwjatocžnje božemje prajik a pōndželu po tym šnjesa Šollaka do šchulšeho šastožništwa šapokasał. Pschemějenje w žyrtwinym šastožnistwje šta šo na wobemaj Božimaj šlužbomaj psched bohaczšehromadženej wošadu, psched kotrež šnjes šarac Šada šo džělazemu šnjesej šantorej Šaplerej, kotryž je wot lěta 1804 halke 3. šantor Michalškej wošady a je 31½ lěta tuto šastožništwo šastawał, wutrobne džafne šłowa praji. Š šapali šo jemu jačo šnamjo pschipōšnacža a lubošče cžestny dar pschepoda: i wolišom molowanj wobras žyrtwoje a štareje šchule. Šnjesa šantora Šaplerja pošlednja šlužba běšche wodjenje wot njeho šakoženeho špěwanšeho žyrtwineho šhora, kotryž špěwasche wot njeho šameho šestajemu ariju: „Šnježe, twoja dobrotu došaha, kaž daloko njebješa šu.“

* **Šłowa šerbska protyła „Pschedženal“ na lěto 1919** je wušchka a we wšchěch pschedawarščich „Šerbskich Šłowin“ dostacz. Šubi Šerbska! wobštarajecze šebi w prawym cžapšy šerbsku protyłu, do šerbskeho doma šłuscha šerbska protyła.

* **Šalski šejm** je šo k porjadnemu wuradženju w Draždžanach šhromadžik. Wón budže šo i wjetšcheho džěla i napravami ša wobšitki cžap šabjeracz.